

Sygn. akt II Ca 1783/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 27 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Dasiewicz - Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy w postępowaniu uproszczonym

z powództwa (...) z siedzibą w G.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu

z dnia 15 lipca 2015 r.

sygn. akt I C 251/15

oddala apelację.

II Ca 1783/15

UZASADNIENIE

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku ograniczył do wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy akceptuje i przyjmuje za własne, z ustaleń tych wyciągnął poprawne wnioski i dokonał ich trafnej oceny, brak było zatem podstaw do podważenia wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

(...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. K. 8.221,46 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę pożyczki. Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność została sprzedana stronie powodowej na podstawie umowy z dnia 30 listopada 2012. Wskazano również, że na dochodzoną kwotę, składa się należność główna w wysokości 4.571,46 zł, kwota 2.611,93 zł tytułem odsetek umownych, naliczonych przez bank, kwota 558,39 tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku w uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu (prowizje, ubezpieczenia i inne opłaty) monitoring płatności i innych działań windykacyjnych.

Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż strona powodowa nie wykazała, że dochodzona pozewm należność jej przysługuje. Za chybiony uznać więc należało przede wszystkim zarzut błędnej oceny dowodów i nie rozważenia całego zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z zasadą wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c., ocenił je według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Za niewystarczające dla odniesienia oczekiwanego skutku, uznać należy oparcie zarzutów apelacji na własnym przekonaniu strony o innej, niż przyjął sąd wadze, doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6. 11.1998r., II CKN 4/98, niepubl.). Ocena mocy i wiarygodności dowodów mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby wykazano, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności. Uchybień takich w dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów nie sposób się dopatrzeć. W świetle przytoczonych przez Sąd I instancji, motywów zaskarżonego wyroku, nie ma uzasadnionych powodów by - w myśl zarzutów strony skarżącej - zakwestionować istnienie logicznego związku między treścią zaoferowanych przez stronę powodową dowodów a opartym na ich podstawie wnioskiem Sądu. Sąd Rejonowy odniósł się do żądania pozwu przy uwzględnieniu przedłożonych przez stronę powodową dowodów jak i mając na względzie obowiązującą w polskim procesie cywilnym zasadę kontradyktoryjności. Za niezasadny uznać należało przede wszystkim zarzut, iż Sąd poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów uznał niezasadnie, iż strona powodowa nie wykazała swej legitymacji w niniejszej sprawie skoro właściwych dowodów dla przyjęcia stanowiska odmiennego nie przedstawiono. Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów.

Legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, dlatego Sąd z urzędu dokonuje oceny w zakresie jej istnienia w chwili orzekania, co do istoty sprawy. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania negatywnego orzeczenia. Strona powodowa wywodząc swoje roszczenie w uzasadnieniu pozwu wskazała, iż nabyła wierzytelność dochodzoną pozewm na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012r., której kserokopię poświadczoną za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika przedłożyła. Nie budziło zatem wątpliwości Sądu Okręgowego, iż w istocie do zawarcia wskazanej wyżej umowy doszło. Istotnym jest jednak, iż z treści samej umowy nie wynika, iż strona powodowa nabyła wierzytelność względem pozwanego. Zgodnie z §1 i §2 umowy jej przedmiotem było przeniesienie na nabywcę wierzytelności określonych w załączniku nr 1 do umowy. Strona apelująca, jak prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, takiego dokumentu nie przedłożyła. Bezspornie celu tego nie realizuje wyciąg z załącznika do umowy cesji wierzytelności, który składa się z dwóch kart w żaden sposób ze sobą niepołączonych z których nie wynika, iż stanowią jedną całość, także w świetle opisu znajdującego się jedynie nad jedną tabelką. Jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy jest to fragment tabeli nazwanego wyciągiem z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30.11.2012 r. Nie wynika jednak z niego, iż dotyczy on umowy przelewu zawartej z (...) Bankiem S.A. we W., nie zawiera ponadto podpisów stron umowy. Wyciąg został sporządzony najprawdopodobniej przez pracownika strony powodowej, który opatrzył go swoim podpisem, a zatem został wygenerowany przez samą stronę powodową. Dokument ten w świetle jego treści nie realizuje zatem wymogu art. 511 kc stwierdzenia przelewu pismem. To samo odnieść należy do pisma strony powodowej skierowanego do pozwanego z dnia 25 kwietnia 2013r. Stwierdzenie przelewu wierzytelności pismem oznacza, iż istnieje pismo stwierdzające przelew co oczywista w stosunku do konkretnego dłużnika. Złożona zatem umowa przelewu wierzytelności, do której Sąd zastrzeżeń nie miał wraz z połączeniem z właściwym załącznikiem taki skutek by rodziła, ewentualnie inny dokument sporządzony przez obie strony umowy, w którym zawarte byłoby oświadczenie o zawarciu umowy przelewu wierzytelności w tym wierzytelności względem pozwanego. Taki dokument jednak przez stronę powodową nie został przedłożony. Nie można więc było podzielić stanowiska strony apelującej, że w sprawie została spełniona przesłanka z art. 511 kc. Stwierdzenie przelewu konkretnej wierzytelności pismem oznacza, że ma wynikać to z jednego dokumentu, czy też dokumentów połączonych, stanowiących integralną całość jak umowa wraz z załącznikiem.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutu strony apelującej uchybienia przez Sąd Rejonowy regulacji art. 194 ustawy z 2004 roku o funduszach inwestycyjnych. (zwanej w dalszej części uzasadnienia u.f.i.). W kontekście art. 194 u.f.i.

wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z 11 lipca 2011 r., P. 1/2010, LexPolonica nr 2557883 (LexisNexis nr 2557883), wywiódł, iż przepis ten w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, **jest niezgodny** z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Na mocy nowelizacji ustawy o funduszach inwestycyjnych wprowadzonej ustawą z 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 777), która weszła w życie 20 lipca 2013 r., dotychczasową treść komentowanego artykułu oznaczono jako ust. 1 i dodano ust. 2, przesądzający ostatecznie o braku mocy prawnej dokumentów urzędowych w odniesieniu do ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i wyciągów z tych ksiąg wyłącznie w zakresie postępowania cywilnego.

Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi zatem jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z 2004 roku o funduszach inwestycyjnych wprost już zatem pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Omawiany tu dowód oczywiście może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Co za tym idzie, Sąd mógłby przyjąć na jego podstawie, iż wykazano fakt przelewu wierzytelności względem pozwanego, w sytuacji jednak gdyby pozwany zastrzeżeń w tym zakresie nie zgłaszał. Mając jednak na uwadze, iż pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty zakwestionował zasadność skierowanego względem niego żądania w całości, domagając się przedstawienia wszelkich dowodów potwierdzających istniejące zobowiązanie względem strony powodowej, rzeczą strony powodowej było zgodnie z art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc wykazanie tej okoliczności innymi dowodami, czemu strona powodowa zaniechała.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 328 kpc. Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych na podstawie zaferowanych przez stronę powodową dowodów. Natomiast przyczyny dla których uznał żądanie strony powodowej za bezzasadne, pomimo przedstawionych dowodów, Sąd I instancji wskazał, dokonując wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, gdzie przytoczył przepisy prawa i wyjaśnił dlaczego w konkretnej sytuacji mają zastosowanie i w jaki sposób wpływają na rozstrzygnięcie. Uzasadnienie zatem Sądu Rejonowego zawiera wszystkie przewidziane przepisem art. 328 § 2 kpc części uzasadnienia, poddaje się kontroli instancyjnej i daje możliwość zweryfikowania przez Sąd Okręgowy oceny żądania strony powodowej.

Odnosząc się do przedłożonego wraz z apelacją dowodu mającego stanowić fragment załącznika do umowy przelewu wierzytelności to dowód ten należało ocenić jako spóźnion (art. 381 kpc). Na marginesie wskazuje Sąd Okręgowy, iż w świetle treści tego dowodu nie mógłby on stanowić podstawy odmiennej oceny żądania w niniejszej sprawie, zważywszy, iż nie wynika z niego, iż jest to załącznik nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z 30 listopada 2012r., a także z uwagi, iż dokument ten jest zupełnie nieczytelny.

Brak wykazania przez stronę powodową, iż nabyła wierzytelność względem pozwanego, skutkowałam niewykazaniem jej legitymacji czynnej w niniejszej sprawie, która to okoliczność skutkować musiała oddaleniem powództwa, bez konieczności badania i oceny samej zasadności żądania pozwu, co do zasady jak i wysokości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.